

**Ανύπαρκτο συναίσθημα
αυτοτέλειας.
Η ζωή.**

Αμαλία Βλάχου

Όλα τα κείμενα γράφτηκαν το 2016.
Αποφάσισα τώρα τέσσερα- πέντε χρόνια μετά και αφού αγκάλιασα όλο αυτό που μου συνέβη
να τα διαθέσω στο κοινό σε μια δωρεάν ηλεκτρονική έκδοση.
Μια πολύ δύσκολη χρονιά στη ζωή μου, με την κατάθλιψη να μου πατάει το κεφάλι.
Δε νομίζω πως χρειάζεται να βάλω περιεχόμενα,
ξεφυλλίστε και όπου πέσετε κι αν πέσετε.

Γεννήθηκα στην Καρδίτσα το Νοέμβριο του 1987 όπου έζησα ως τα 18 μου.
Τώρα ζω στην Αθήνα -από το Νοέμβριο του 2010.
Ζω με τη Βάσω και τη Μυρτώ στα Πετράλωνα και αφιερώνω το παρόν έργο και στις δυο για
όλα όσα μου έχουν προσφέρει και συνεχίζουν απλόχερα να το κάνουν.

Άστραψε το γιγάντιο σώμα πάνω στη Γη-
άστραψε και βρόντηξε.

Κοίταξα τον αντικατοπτρισμό
και η μορφή μου δεν ήταν εκεί.
Αχ! γιατί δεν έζησα ανέμελα όταν έπρεπε.

Μάνα

Κατάπια τους φόβους της και τους ξερνάω έναν- έναν, κάθε μέρα, με κάθε ευκαιρία:

μέχρι να τους ξεράσω με βασανίζουν αλύπητα,
βγαίνουν σαν αγκάθινο κουβάρι από μέσα μου.
Και γεύομαι αίμα- και γεύομαι αίμα
μέχρι να πάρω ανάσα ξανά
μέχρι η γλώσσα μου να στέκει πάλι χαλαρή ανάμεσα στα δόντια μου
μέχρι τα έντερα μου να ξεσφικτούν
μέχρι να ηρεμήσουν οι μύες μου.

Ίσως να μοιάζει και με ηλεκτροσόκ η αίσθηση αυτή.

Και ο θυμός φουντώνει.

Γκριμάτσα

Σούφρωσα τα χείλη μου σε μια γκριμάτσα που δεν υπήρξε ποτέ στο πρόσωπό μου.

Πόσες πολλές γκριμάτσες έχουμε μάθει να κάνουμε...

Μπορεί να κάνω δηλαδή μια γκριμάτσα που την πήρα από τη μάνα μου, που την πήρε από τη δικιά της, που την πήρε από τη δικιά της, που την πήρε από τη δικιά της. Φτάνει.

Το πρόσωπό μου είναι ανέκφραστο
το πρόσωπό μου δεν υπάρχει

ζω και δε ζω

κι αναζητώ με μανία αυτό το ένα πράγμα που θα με κάνει να απολαμβάνω τη ζωή

το μυαλό χωρίς μυαλό

που θα με κάνει να υπάρχω αληθινά μέσα σ' αυτήν την πορεία.

Από την αρχή ως το τέλος.

Πού υπάρχουμε με ποιόν και γιατί...

Αυτό το υπέροχο πλάσμα, μ' αυτό το αληθινό παιδί μέσα,
που μεγαλώνει και υπάρχει σαν παιδί μέσα κι έξω.

και στέκεται πλάι μου.

Πόσο τυχερή νιώθω που ζω!

Χριστούγεννα γυαλιά καρφιά

Πέρασα το κεφάλι μου μέσα από την τζαμαρία -την παλιά τζαμαρία, με το μονό τζάμι, όχι τα καινούργια τζάμια, τα διπλά, τα γερά, που δε σπάνε με τίποτα-

συνειδητοποίησα ότι δεν έπαθα τίποτα και το ξανάβγαλα από 'κει.

Άρχισε ξαφνικά να παίζει εκείνο το παλιό βινύλιο

που είχα πάρει από το σπίτι, κρυφά.

Πάριος, γρατσουτισμένο, παλιό.

Είδα αίμα στην μπλούζα μου και συνειδητοποίησα

ότι τελικά δεν είχα βγει και τόσο αλώβητη.

Τρόμαξα, δε στο κρύβω, χέστηκα πάνω μου.

Αναλογίστηκα για δευτερόλεπτα γιατί το 'κανα...

Κατέληξα ότι μάλλον πρέπει να κάνω κάτι άμεσα για το αίμα που έτρεχε.

Δεν ήθελα να δω καν από που προέρχεται.

Φοβόμουν πως θα αντιμετώπιζα καμμιά σπλατεριά,

ένα ματωμένο κομμάτι γυαλί- τρίγωνο- καρφωμένο

στη δεξιά πλευρά του λαιμού

κι αν πήγαινα να το βγάλω

θα εκτοξεύονταν ένας πήδακας κατακόκκινος

και θα προσπαθούσα

με τα δυο μου (όπως στις ταινίες) δάχτυλα

να το σταματήσω.

Αλλά σικαίνομαι το αίμα,

ακόμα και της περιόδου- τι περίεργη εκκαθάριση κι αυτή-.

Είμαστε όλοι άχρηστοι, φώναξα μέσα μου

και φαντάστηκα να το φωνάζω και κανονικά,

αλλά πάλι φοβήθηκα τη σπλατεριά

ή ακόμα χειρότερα φαντασιώθηκα να ρουφιέται το γυαλί προς τα μέσα -

καθώς φωνάζω-

και να μου φράζει το φάρυγγα.

Οι σκέψεις οργιάζανε και 'γω έμενα αμέτοχη στο γεγονός

οτί μπορεί ανά πάσα ώρα και στιγμή να χάσω τις αισθήσεις μου

και να σβήσω.

Πιο πολύ με φόβιζε το να υποφέρω παρά να σβήνω.

Γιατί ήρθα εγώ ρε πούστη μου εδώ;

Για να βασανιστώ;

Για να κάνω τί πάνω στη γη;

Άρχισα να περπατάω αργά προς την κουζίνα.

Χωρίς να κινώ το σώμα,

πόσω μάλλον το κεφάλι,

μόνο ελαφρώς τα πόδια.

Θυμήθηκα ότι είχα ένα μπουκάλι ουϊσκι στην κουζίνα

που ξέμεινε από τα Χριστούγεννα

που μαζευτήκαμε εδώ.

Μαζευτήκαμε όλοι απόψε εδώ για να γιορτάσουμε

τη γέννηση του Ιησού Χριστού

και για αυτό φορέσαμε τα τούτα μας τα 'κείνα μας
και μισιόμαστε, μισιόμαστε θανάσιμα, μισούμε τα άντερά μας,
αλλά λέμε *αχ! δόξα τώ Θεώ*
ή *αχ! ωχ! ας μας έχει ο Θεός καλά.*
Όλα ο Θεός να τα κάνει. Όλα ο Θεός.

Σκιές

Εγώ σε περίμενα κι εσύ έφευγες
κινούσες μακριά, τραβούσες πέρα
κι εγώ ούρλιαζα- κραύγαζα,
έσχιζα τον αέρα, θόλωνα τη σιωπή
κι εσύ απομακρυνόσουν, δεν ήξερα.
Αν ήξερα... αν είχα μάθει νωρίτερα
όλα θα ήταν διαφορετικά!
Θα κοίταζα τα μάτια σου πιο- πως να το πω-
πιο άδεια, πιο ξερά.

Θα ήξερα, θα είχα μάθει,
θα μου 'χαν πει τα σωθικά μου πως οι σκιές
δεν είναι άνθρωποι.
Πως οι άνθρωποι κάπου- κάπου αναπνέουν
ενώ οι σκιές ποτέ.
Οι σκιές προσποιούνται πως υπάρχουν.

Αδύνατον να σ' ωφελήσει εσένα ετούτη η υπόθεση
Ρήμαξέ την
ισοπέδωσέ την
άκουσέ την καλά και βάρεσέ την.
Δες την... Δες!
Δεν υπάρχει, είναι χαμένη.
Χαμένη υπόθεση από χέρι.

Στο χρυσαφένιο λιβάδι ή λεσβιακός έρωτας

Τρέχαμε για ώρα στο χρυσαφένιο λιβάδι.
Φυσούσε παχύς χλιαρός αέρας.
Γυμνές και οι δύο.
Κρατούσες ένα λευκό σεντόνι στα χέρια,
αυτά τα χοντρά λευκά σεντόνια των ξενοδοχείων-
που κάνουν και θόρυβο.
Έτρεξα προς το μέρος σου
τα στόματά μας ήρθαν πολύ κοντά,
οι αναπνοές μας ενώθηκαν.
Τα χείλη μας κοκκίνησαν κι άλλο.
Κοιταχτήκαμε σα λυσσασμένα ζώα.
Έπιασα το σεντόνι απ' τη μια μεριά κι εσύ από την άλλη.
Ένα μαύρο σύννεφο ερχόταν κατά πάνω μας.
Στην άλλη άκρη τ' ουρανού είχε ακόμα ήλιο.
Κάναμε να απλώσουμε το σεντόνι
Φούσκωσε μέσα στον αέρα,
έτσι φουσκώνανε κι οι κλειτορίδες μας.
Το αφήσαμε να πέσει, ήταν τεράστιο.
Ξάπλωσα ανάσκελα.
Εσύ με γυρόφερνες σα λυσσασμένη γάτα,
εγώ με τα πόδια ανοιχτά, ελαφρώς λυγισμένα.
Μια χοντρή σταγόνα από τον ουρανό έπεσε στην κλειτορίδα μου
κύλησε ως τον κόλπο μου
άλλες δυο 'πεσαν στις ρώγες μου.
Γονάτισες σαν αφινιασμένη και ερχόσουν στα γόνατα κατά πάνω μου.
Η πλάτη σου κινούνταν αρμονικά.
Οι σταγόνες πύκνωναν
μέχρι να με φτάσεις στάζαμε από κάβλα και βροχή
η ανάσα μου έγινε γρήγορη,
η κοιλιά μου φούσκωνε και ξεφούσκωνε και γρύλιζα σα ζώο και 'γω.
Μου όρμηξες με λύσσα και με έφτυσες.
Ανέβηκες προς τα πάνω κι έφερες τη λεκάνη σου
πάνω από το κεφάλι μου
έβγαλες μια δυνατή γάργαρη κραυγή
και άφησες τα καυτά σου υγρά να στάξουν στο πρόσωπο μου.
Τα ειδα να βγαινουν.
Ακούμπησες το μουνί σου στο στόμα μου
και έχωσα τη γλώσσα μου στον κόλπο σου,
τσιρίζες.
Φύσηξε δυνατά τώρα.
Ύψωσες το λαιμό σου προς τον ουρανό και κραύγασες.
Σε γύρισα απαλά, ακουμπισμένη στα γόνατα τώρα,
σύρθηκα από κάτω σου φιλώντας σου τις ρώγες
και ήρθα πίσω σου.

Τέντωσες τον κόλο σου προς εμένα
έφτυσα ένα παχύ σάλιο στην κωλοτριπίδα σου,
λευκό.
Ακούμπησα το στήθος μου εκεί μέσα.
Οι σταγόνες πέφτανε κοντρές απάνω μας.
Μας καβλώνανε κι αυτές.
Βρέξε, βρέξε κι άλλο, βρέξε πανω μας.
Έβαλα με δύναμη το μεσαίο μου δάχτυλο στην κωλοτριπίδα σου
και γρύλισες σα λαβωμένο ζώο.
Σφίχτηκες και με πέταξες έξω.
Γύρισες, με κοίταξες, χύμηξες πάνω μου.
Σήκωσες τη λεκάνη μου
και έχωσες μύτη, χείλια, γλώσσα στο μουνί μου
δάγκωνες τα εξωτερικά χείλη και τα σάλια σου τρέχανε
πέταξα μια λευκή λάβα στη γλώσσα σου
και μου την έφερες στο δικό μου στόμα
καθώς γυρνούσαμε μαζί
και έμπαινες εσύ από κάτω μου.
Ανέβηκα στα στήθια σου
και άφησα τα ούρα μου να σε κάψουν,
οι ρώγες σου σκληρύνανε.
Μόλις τελείωσα ακούμπησα το μουνί μου στο δικό σου
και χόρεψα πάνω σου μια μουσική που έβγαλες απ' τα σωθικά σου,
έπιασες το στήθος μου με τα μουλιασμένα δάχτυλά σου
βγάλαμε μια δυνατή κραυγή μαζί
και αγκαλιαστήκαμε σφιχτά με μια αγκαλιά
που δεν υπάρχει παρόμοιά της-
μας πήρε ο ύπνος.
Η βροχή σταμάτησε
κι εμείς κυνηγούσαμε βλέμματα και αγκαλιές καθώς κοιμόμασταν.

Τσιπούρα

Μία για τον καθένα

Ακούστηκε ένα κοφτό *Aaaaa!*

από τη μάνα όταν την είδε να πετάει τα ρούχα της
και να ανεβαίνει στο τραπέζι με το ψαροκόκκαλο στο στόμα, να
κρέμεται.

Το δάγκωσε με δύναμη και έσταξε λίγες σταγόνες αίμα
πάνω από την αγγουροντομάτα με το πολύ λάδι.

Είστε ψεύτες, ψεύτες και υποκριτές, άρχισε να γρυλίζει
με το κόκκαλο στο στόμα να 'χει γίνει κατακόκκινο.

Από κάτω την κοιτούσαν σα χάνοι με τα πιρούνια στα χέρια.

Η μάνα πρόσεχε να μην πέσει από το τραπέζι, να μη χτυπήσει το παιδί.

Η αδερφή είπε *το ξυρίζεις όλο δε σε τρώει;*

Ο πατέρας κάβλωσε και έφτυσε λίγο καβλωμένο σάλιο στο πιάτο του.

Κουράστηκε, είδε ότι δε χαμπαριάζανε τίποτα,

άφησε το κόκκαλο να γλιστρήσει πάνω στο μπολ με τα περιττά του
ψαριού.

Η μάνα περίμενε όρθια από κάτω, της έδωσε το χέρι, τη βοήθησε να
κατέβει και τη σκέπασε με μία κουβέρτα.

Εκείνη αρνήθηκε σηκώνοντας ελαφρά το χέρι, ντύθηκε,
ξανακάθισε στη θέση της.

Θες σαλάτα τη ρώτησε ο πατέρας;

Κουρτίνες

Τον έρωτα τον βρίσκεις οπουδήποτε
ακόμα κι ανάμεσα σε δυο κουρτίνες,
μια κίτρινη και μια πορτοκαλί
και ανάμεσό των φύλλα δέντρου
καταπράσινα
σπανιόλικα τραγούδια
ένα μεγάλο καθρέφτη
και μαύρα μακρυά μαλλιά
κι ύστερα λες
την έχω ζήσει κάπως τη ζωή μου
πέρα κι από τη μελαγχολία της νεότητας

Σε ένα καράβι μια φορά

Έπεσε στάχτη στα μάτια μου
είχαμε πάρει φωτιά
δεν το είδα πρωτύτερα, τώρα καιγόμασταν ολοσχερώς.
Άκουσα κλάμα μωρού.
Τα μάτια μου θολωμένα.
Ο καπνός είχε αρχίσει να μας πνίγει,
κυνηγούσα το κλάμα, δεν μπορούσα να το βρω
κλάψε, συνέχισε να κλαις έσκουζα εγώ.
Όλοι οι άλλοι μου φαινότουσαν νεκροί,
είχαν εμετούς κρεμασμένους από τα στόματά τους.
Βρήκα το μωρό,
έπαιρνε η κουβέρτα του φωτιά, την πέταξα.
Έβλεπα και δεν έβλεπα.
Είναι καυείς εδώ; φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.
Όχι, άκουσα από μακριά, *είσαι μόνη σου,*
σε αυτό το σημείο ήταν που η καρδιά μου ράγισε
και μου έπεσε το παιδί απ' τα χέρια.
Ανάσα δεν έπαιρνα από τους καπνούς,
με έπιασε το άσθμα, έβηχα κι έφτυνα,
το μωρό δεν έκλαιγε,
σκεφτόμουν πως το σκότωσα και τώρα ήταν η ώρα μου.

Σβήσαν όλα- δε θυμάμαι τίποτα.

Εύπνησα σ' ένα μέρος που δεν είχα ξαναδεί
και ούτε μπορώ να περιγράψω, γιατί είχε και δεν είχε φως
-ήταν θολό-
είχα στάχτες κολλημένες πάνω μου.
Μαζί μου ξεβράστηκαν κι άλλα σώματα, νεκροζώντανα.
Άκουσα το μωρό, ερχότανε μπουσουλώντας προς το μέρος μου
σέρνοντας μια κουβέρτα,
προσπάθησε να με σκεπάσει, ξάπλωσε πάνω μου,
δεν μπορώ να σηκώσω τα χέρια μου να τ' αγκαλιάσω
και δεν έχω μάτια για να δω τα μάτια του.
Τώρα σωπαίνουμε κι οι δυο με τα στήθη ενωμένα

Άστεγη

*Να περνάς από 'δω και δε θέλω τίποτα. Τίποτα.
Μόνο να σε βλέπω. - άστεγη χωρίς πολλά δόντια,
με δικό της μπουφάν και μεγάλο σκούφο.
σχετικά καθαρή χωρίς αρρώστιες,
σε καλή κατάσταση.
πωλείται. τιμή συζητήσιμη. περιοχή πούτσα.*

Οικογενειακά τραπέζια

Είναι μια μυρωδιά σαπίλας
αυτή που βγαίνει απ' τα στομάχια σας
όταν κρύβεστε στα οικογενειακά τραπέζια
ο ένας απ' τον άλλον.

Ξενοδοχεία, Νοσοκομεία, Νεκροταφεία

Μέσα στα νοσοκομεία είναι αυτοί
που την πατήσανε από την κακοζωΐα
κι έξω αυτοί που κακοζωούν.
Τα νεκροταφεία γεμίζουν είτε έτσι είτε αλλιώς
γαμώ το στανιό μου.
Και τι σου φταίνει τα κακόμοιρα τα νεκροταφεία-
δε σου φτάνει που φιλοξενούνε τα βρωμοκουφάρια μας
τα βρίζεις κιόλας.
Εμένα να με κάψετε. Το 'πα στη μάνα μου κι έβαλε τα κλάματα
λες κι αυτή δε θα πεθάνει.

Σοκολάτα

ή ψωριάρικο σκυλί

Βουτήχτηκε πάλι το κουτάλι μέσα στην πηχτή σοκολάτα και χίμηξε με μανία μέσα στο στομάχι που για μια στιγμή δίστασε, αλλά το κουτάλι επέμεινε άλλη μια φορά να αδειάζει μέσα σε αυτό την καφετί γλείτσα.

Έσκουξε!

Μάταια.

Σώπασε.

Άφησε πάλι το αφεντικό να κάνει όλη τη δουλειά- όλα τα εντόσθια ενώθηκαν κραυγάζοντας *μί-α α-κό-μα, μί-α α-κό-μα!*

-απόρησε έπειτα αυτή (η ιδιοκτήτρια του στομάχου, το αφεντικό δηλαδή) γιατί δε φώναξαν *άλλη μία* και είπαν *μία ακόμα*.

Κούρνιασε μέσα στην κουβέρτα, μη τη δει κανείς και κοκκινήσει.

Τι ανώφελα που περνάμε τις ζωές μας!

Γιατί δεν ακούμε το θρόισμα των φύλλων και τη ζεστασιά του ήλιου; Αφήνουμε να περνά η υγρασία απαραίτητη και τα φώτα των τρένων που τρεμοπαίζουν κραδαινόντας.

Αλίμονο αν ξεχάσουμε τα παιδικά μας χρόνια.

Τίποτα δε μας απόμεινε -μόνο αυτές οι στιγμές που φτιάχναμε με ό,τι βρίσκαμε σπιτάκια να κωθούμε μέσα -να μη μας βλέπουν.

Το βρήκα! Να βρούμε τη ζεστασιά της μήτρας που μας ονειρεύτηκε *κάπως*. Αυτό το αναθεματισμένο όνειρο.

Πόσες μανάδες κυνήγησαν το όνειρο και έχασαν τα παιδιά τους μέσα στις προσδοκίες.

Πόσες ξεσκισμένες σκύλες προσδοκούνε για μας το τούτο και το 'κείνο.

Και εσύ παιδί να τρέχεις να προφτάσεις τη γριά σκύλα που από την ώρα που γαμιότανε σε έβαζε να υπόσχεσαι πως εσύ θα γίνεις -πως εσύ ΚΑΤΙ θα γίνεις- όπως αυτή το πόθησε.

Σου κληροδότησε την αρρώστια σ' έκανε σκυλί ψωριάρικο μικρό και κοκκαλιάρικο και σου 'πε *να τος αυτός είναι ο κόσμος*.

